

LBRIS

We know
books

LILIANA URSU

Limanul bucuriei

Spandugino

pentru cartea anului al revistei online *ForeWord Reviews*, 2011, pentru volumul *A Path to the Sea*, tradus de Tess Gallagher și Adam Sorkin, iar volumul de poezie *Lightwall*, tradus de Sean Cotter, a fost declarat finalist la Premiul Pen Club american, în 2010. Liliana Ursu a fost onorată cu Ordinul Național „Meritul Cultural” în grad de Cavaler.

Cuprins

I

Plutiri	11
Femeia insulei	12
Marină	13
Februarie cu narcise și poeți.	14
Gust de miracol.	17
Suntem un concert baroc.	18
O polifonie	19
Cea mai frumoasă călătorie	20
Casa galbenă din Sibiu și telurul	21
Cuartet pentru pasărea Colibri	23
Aud și greierii din Athos	25
Lecție de zbor pe insula Gotland	26
Insula Gozo, Ulise și nimfa Calypso	27
Insula Thassos din voalul miresei	28
Daruri 2023	29
<i>Dance me to the End of Time</i>	30
Ca un birjar de noapte poemul	31
Povestirea	32
Văpaie.	33
În deltă	34

Pentru Tess	37
<i>Welcome to America</i>	39
E sâmbătă seara	40
Mîrese de împrumut la Bloomington	42
Beau cafeaua pe o prispă texană	43
Toate trenurile mele	44
Nepotul cartografului din Los Angeles	45
Scrisoare din Eldorado	46

III

Giruetă cu cocoș de tablă	51
Cuvântul tinerețe	52
Preajma, un menueț	54
Brăila sunt eu	55
Despre scriere și mierea zburătoare	57
Ești de unde privești	59
Nașterea păsării Colibri	60
Mamei	61
Mătasea sufletului	62
Lâna de Apold	63
Sora Colibri	64
Din arena cerului	65
Fă-mi loc în povestea Ta	66
Concert pentru monahul Vasile	67
Omul cu scara	69
Memoria fericită	71
Tobe pe dig	72
Vâsla mea de acum	73
Biletul de vapor	75

Sala barocă	77
Cum a ajuns Sibiul la mare?	78
Desantul zilelor cu ploaie	79
Istoria dicționarului englez-român	80

IV

Un vârtej de aur	85
La radio: „Marea poloneză”	86
Timid început de răsărit	88
Poezia	89
M-a înfiat o rază	90
Cântec	91
Nuca și smochina	92
Schitul din Poiana Maicii Domnului	93
Calea	94

V

Portret în ulei	97
Scenă de toamnă târzie	98
Sisif modern	100
Despre bănuții milei	101
Unii oameni se sălbătesc frumos	103
Sunt doar o miniatură a mării	104
Din jurnalul rural al tatei	105
Colecția de chei	107
Pelerinul	108
A câta oară?	109
Grădină limpezită de ploi	111
Preludiu și fugă	113
Farmacoterapie poetică	114

Camera din Gotland.....	115
Sirena	116
Şeful de gară	117
Liniştit mister	118
Busuioc la icoane.....	119
Vocea mea.....	120
Savarina, madlena noastră braşoveană.....	121
Iar în Piaţa Enescu	122
Ofranda	123
Femeia de la canton.....	124
În somnul iernatic	125
Far	127
Fiul risipitor la întoarcerea acasă	128
Sunt o liniuţă de unire.....	129
Fericitele însoţiri	130

VI

<i>Remember of Things Passed.....</i>	133
Cum să-i fac pe oameni fericiţi	134
Dimineaţă de ianuarie.....	135
Nu poţi tu greşi cât pot eu ierta.....	136
Vis.....	138
Cerul cărţii	139
Portrete din cutia de ienupăr	140
Vânătoarea de perle.....	142
Distanţa zilei.....	143
Undeva, în Belgrano	144
<i>Vintage Vibes</i>	145
Din Învăţături.....	146
<i>Despre autoare</i>	147

Plutiri

ea și o pasăre Colibri locuiesc într-un glob de Crăciun

dintr-o încăpere a sărbătorii care plutește odată cu ele,
îmbrățișată de cărți, busole, tablouri, fotografii
acompaniate de un clavecin invizibil,

totul scăldat în parfum de frezii și livezi de mandarina
și cu pașii fericiți, de odinioară, pe podelele albe, calde
ca o plajă la ocean lângă Parcul Herăstrău cel de toate zilele
unde roata vieții, în plină iarnă și ger, continuă să se învârtă:

începătură de Lumină,
fulgurantă deslușire
a noimei

București, la 20 ianuarie 2026

Femeia insulei

eram femeia insulei,
când nu mai aveam bani nici pentru pâine,
nici pentru cel mai ieftin caiet
scriam pe nisipuri, desenam pâini și chipul tău
la nesfârșit, la nesfârșit
și câte un poem scriam apoi
pe spatele afişelor rupte de vânt

eram femeia insulei, spuneai,
în vis îți reparam năvodul
și culegeam în locul tău măslinii
iar verile, verile dormeam
în câte o barcă părăsită,
acoperindu-mă cu stele
„strălucești, toată, toată”, îmi spuneai
când mă întorceam acasă, în zori,
cu buzele arse de atâtea rugăciuni

Marină

după colț, marea
și uiți să îmbătrânești

în fereastră pădurea de smochini
și eu încercând să croiesc o cărare tânără în grădină
pentru Cezar și Cicero care învață retorica
în Rodos, nu departe.

tu încerci să croiești versuri turcoaz
pentru o fată timidă, cu ochi verzi,
acompaniat de o chitară dezacordată
totul ca-n vis, totul aproximativ spui

„în această aproximație se găsește poezia, o vezi?”
îți șoptește Ritsos din Peloponez tocmai.

încărcat de ani, de poezie și de glorie,
dar atât de smerit, Elytis
îmbrățișat de Hristos vă ține isonul
din strana unei bisericuțe bizantine

după colț, marea.

Februarie cu narcise și poeți

„Limitele, neputințele, micimile noastre
își află vindecarea în explozia sublimului
sub ochii noștri.”

MICHEL TOURNIER

Trec prin Piața Amzei și cumpăr narcise.
În orașul nostru gri e nevoie de puțină culoare.
Cerșetorul de la intrarea în supermarket trece pe roșu,
printre mașini. Ca printr-o turmă de capre.
Cu șapca lui roșie, cu pantofii fără de tălpi
și-n brațe cu o pisică de pluș cu care cerșește.
„Cea adevărată a murit de foame”, scrie pe un bilet
prins de plușul decolorat.
A fost și el cândva tânăr. A fost și el îndrăgostit.
Acum în inimă doar spini,
mă rog pentru el
aș vrea ca tot orașul să se roage.

Apoi urc la poeta de la etajul 10 care în februarie
împodobește popul de la fereastră cu globuri roșii,
verzi, aurii și cu poezii.
E riscant ce face, se întinde cât poate spre crengile golașe,

suită pe pervaz. Râde și-mi spune: „Îngerul păzitor e
fericit când pun lângă globuri poeziile care-i plac
Lui cel mai mult.

Cum să cad? Mă ține Dumnezeu și pe mine, oare nu vă
salut eu pe toți cu «Sărut ochii?»

Îi dăruiesc narcisele. Își îngroapă fața în ele și le sărută fir
cu fir înainte să le așeze în vază. Apoi îmi dăruiește un
haiku de Li Po înrămat frumos:

*Păsările au dispărut în cer
și acum dispare și ultimul nor.*

*Noi stăm împreună, muntele și eu,
până când rămâne doar muntele.*

„Citește-l când ești cuprinsă de neliniști, citește-l până
când devii munte. A trăit acum o mie trei sute de ani.
A scris o mie de poezii în serile lui albastre, de iarnă,
și în serile lui roșii, de
vară. Primăvara mângâia păstrăvii și le scria ode.
Adora muntele. Iubea iarba cu stele, apa din cascade
și păsările Colibri.”

Mă servește cu prăjitură de vișine făcută de ea
în noaptea lungă de februar.

„Știi, vișinele le-am cules din livada băiatului acela orb
care mă ruga să-i recit poezii și să-i așez pe limbă câte o
vișină, câte o cireașă.” O rog să-mi recite un poem de
Czesław Miłosz

pe care l-a tradus într-o vară cu ploii la Constanța, când
marea lungea lacrimile lui Ovidiu. Ascultând-o recitând
am senzația
că eu călătoresc tot mai adânc în lăuntrul meu.
Dar ce este lăuntrul nostru până la urmă?

... un albatros regal... o geană de lumină

Gust de miracol

Fiul vrea să știe ce-i absolutul, mama vrea să-i vâr
ața în ac.

Mai arunc un pumn de leuștean în oala care fierbe
și mă întorc la poemul tău despre El Greco și pantofii de
balerină din odinioară.

Încep să scriu aceste rânduri cum aș împodobi o ghirlandă
de crini,

asemeni femeilor din Toledo la zidul catedralei, mixând
frumos mâinile și destinele lor

în coșurile cu flori pentru marea sărbătoare.

Și-mi vine în minte acel poncho din Prado din care Maica
Domnului mai revarsă și acum pe sălile reci crinii, cum
fericitele clipe presărate în inimi într-un iunie spaniol.

În curte tata cântărește caisele. Contragreutatea e
un săculeț cu pământ. E cald și scara lipită de pom o urc ca
pe scara lui Iacob. Las în urmă viața mea de jos.

Culeg câteva cireșe. *Gust de miracol!*

Și mă rog să mă primești, Doamne, nu ca pe o
săgeată după zbor,
ci ca pe un stol de mierle în zori.